

στηρίζονται άλλοτε μὲν εἰς ἑπτὰ, καὶ άλλοτε εἰς ἑννέα πασσάλους. Οἱ τρεῖς μεγαλήτεροι ἐκ τῶν πασσάλων τούτων (εἶτε ἑπτὰ ὧλων ὁμοῦ, εἶτε ἑννέα) ἴστανται εἰς τὸ μέσον, καὶ εἰς ἑκάστην τῶν πλευρῶν τῆς μέσης σειρᾶς εἶναι δύο ἢ τρεῖς ἄλλοι παράλληλοι, μ' ὅλον ὅτι πολὺ βραχύτεροι παρὰ τοὺς μεταξὺ αὐτῶν κειμένους· εἶναι δὲ κεκαλυμμένοι μὲ μαῦρον πανίον, κατεσκευασμένον ἀπὸ τρίγας αἰγός. Ὁ κατὰ τὸ μέσον πάσσας εἶναι ὑψηλότερος ὧλων τῶν λοιπῶν, ἂν καὶ σπανίως ὑπερέχῃ ὀκτὼ ἢ 10 πόδας. Οἱ Ἀραβες εὐχαριστοῦνται νὰ θέτωσι τὰς σκηνὰς τῶν ἐπὶ τῶν λόφων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμνωσιν εἰδός τι κυκλοειδοῦς στρατοπέδου. Κείμενοι δὲ κατὰ τὸν τρόπον τούτον, καὶ οὔσαι μέλανος χρώματος, φαίνονται εὐάρεστοι μακρόθεν, Ἄσμ. α. 5. Τὰ ποίμνια καὶ τὰ κτήνη σύρονται τὴν νύκτα εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου, καὶ φυλάττονται ἀπὸ κύνες, Ἰωδ. λ'. 1. Τινὲς δὲ καὶ ἐκ τῶν ποιμένων φυλάττουσι προσέτι τὴν νύκτα ἀλληλοδιαδόχως, Ἡσ. νστ'. 9--11. Ἡ σκηνὴ τοῦ Ἐμίρου κεῖται εἰς τὸ μέσον τῶν ἄλλων, αἵτινες ἀπέχουσι τριάκοντα βήματα, καὶ εἶναι ἡ μεγαλήτερα καὶ ὑψηλότερα. Ὁ Ἐμίρης ἔχει, παρεκτὸς τῆς ἰδικῆς του σκηνῆς, καὶ ἄλλας, ἤγουν, μίαν διὰ τὰς γυναῖκας τῆς οἰκογενείας του, ἄλλην διὰ τοὺς δούλους του, καὶ τρίτην κεκαλυμμένην μὲ προσίον πανίον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὄσσι θέλουν νὰ τὸν ἰδῶσι διὰ υποθέσεις, ἢ νὰ ἔλθωσι νὰ τὸν προκυνήσωσι. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον κεῖνται καὶ αἱ σκηναὶ τῶν κατωτέρων Ἐμίριδων, ὅταν συνοδεύωσιν ἀνώτερόν τινα Ἐμίρην ἢ ἀρχηγόν.

Αἱ μεγαλήτεραι σκηναὶ διακροῦνται μὲ παραπετάσματα εἰς τρία μέρη, ὡς διηρεῖτο καὶ ἡ Ἁγία Σκηνή. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος ἡ χώρισμα κάθηνται οἱ δούλοι, αὐτοῦ δὲ φυλάττουσι τὴν νύκτα καὶ τὰ νοσφὰ τῶν ζώων διὰ νὰ μὴ βυζαίνωσιν. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος εἶναι οἱ ἄνδρες, ἀλλ' ἂν ᾖται μικροτέρα παρὰ τὸ σύνθηες, ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς σκηνῆς, μὲ τὰ ἀναφερθέντα ζῶα, συγκατοικοῦν ὁμοῦ. Τὸ τρίτον ἢ ἐσωτερικὸν μέρος εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας, Ἀριθμ. κέ. 8. Οἱ πλουσιώτεροι προσδιορίζουσι τὸ ἐξωτερικὸν μέρος διὰ τοὺς δούλους μόνον, ἀποκλείοντες τὰ ζῶα, καὶ οἱ Ἐμίραι, ὡς ἤδη ἀνεφέραμεν, ἔχουν ἰδίας σκηνὰς καὶ διὰ τοὺς δούλους καὶ διὰ τὰς γυναῖκας, Γέν. κδ'. 67. Οἱ νομάδες, ὄντες ὀλιγώτερον ζηλότυποι παρὰ τοὺς κατοικοῦς τῶν πόλεων, περιορίζουσι καὶ ὀλιγώτερον τὰς γυναῖκάς των. Γέν. ιβ'. 15. ιθ'. 8-9. λδ'. 1, 2.

Τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς καλύπτεται ἢ μὲ ψάθας ἢ μὲ τάπητας κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ κυρίου αὐτῆς, ἐπὶ τῶν ὁπείων καὶ συνειθίζον νὰ κάθηνται. Οἱ πλουσιώτεροι νομάδες, καὶ μάλιστα οἱ Ἐμίραι, ἔχουν πρὸς τούτοις καὶ σκεπάσματα διὰ τὴν νύκτα, προσκεφάλαια κατεσκευαζόμενα ἐκ πολυτίμου ὕλης· καὶ τὴν μὲν ἡμέραν συσσωρεύουν αὐτὰ εἰς μίαν γωνίαν τῆς σκηνῆς, τὴν δὲ νύκτα τὰ φέρουσι πάλιν εἰς τὸ ἔδαφος. Τὰ σκεύη τῶν νομάδων εἶναι ὀλίγα. Ἐχουν ἀγγεῖα ὀστράκινα καὶ χάλκινα, ἤγουν ὑδρίας, λεβήτας καὶ χάλκινα ποτήρια, κομφῶς γανωμένα, καὶ ἀσκούς. Ἡ ἐστία των εἶναι καταγῆς, καὶ συνίσταται ἀπὸ τρεῖς λίθους, τεθειμένους ἐν εἰδὲς τετραγώνου, ὥστε νὰ βάλλωνται ἐπ' αὐτῶν τὰ ἀγγεῖα. Ἐν τῇ μέσῃ δὲ τῶν λίθων τούτων ἔχουν ὀλίγον τι ἑσχυμένην τὴν γῆν, ὅπου ἀνάπτουσι τὸ πῦρ. Ἡ τράπεζά των (ἂν πρέπῃ νὰ ὀνομασθῇ οὕτω) εἶναι στρογγύλον τι δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐξαπλώνουν εἰς τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς. Τὰ φορέματα καὶ τὰ ὄπλα κρεμῶνται ἀπὸ ἥλους εἰς τοὺς πασσάλους τῶν σκηνῶν.

Πληθυσμὸς τῶν Παρισίων.—Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1841 οἱ Παρίσιοι περιέχουν 912,330 κατοίκους· ἂν δὲ προστεθῇ ὁ στρατὸς τῆς φρουρᾶς καὶ οἱ ξένοι, τὸ σύνολον ἀναβαίνει εἰς 1,085,000.

ΟΙ ΜΑΡΩΝΙΤΑΙ.

ΜΑΡΩΝΙΤΑΙ ὀνομάζονται Χριστιανοὶ τινες ἀνήκοντες εἰς τὴν Αὐτικὴν ἐκκλησίαν, καὶ κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Λιβάνου. Ὑπόκεινται δὲ εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πόρταν, ἀλλὰ κυβερνῶνται ὑπὸ ἰδίου αὐτῶν ἡγεμόνος, καὶ ἀπολαύουσιν ἄλλα τινα ἰδιαίτερα προνόμια, ὡς οἱ Δροῦσοι, μεθ' ὧν οὐ μόνον γειτονεύουσιν, ἀλλὰ καὶ συγκατοικοῦσιν εἰς τινὰς τόπους. Οἱ Μαρωνῖται κατέχουσι τὰς κοιλάδας καὶ τὰς ὄχυνάς θέσεις τοῦ Λιβάνου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βηρυτοῦ καὶ Τριπόλεως· ἐκτείνονται δὲ εἰς τὸ ἐνδότερον μέχρι τῆς πεδιάδος Βεκαᾶς, τῆς ἐν τῷ μέσῳ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, ὅπου εἶναι συμμεμιγμένοι μετὰ τῶν Δρούσων, μολονοὶ οὐχὶ δι' ἐπιγαμίας. Ἡ πόλις Ζάχλη, εἰς τὴν κοιλάδα Βεκαᾶν, περιέχει 10 ἕως 12 χιλιάδας κατοίκων, ὡς ἐπιτοπλεῖστον Μαρωνιτῶν. Εὐρίσκονται δὲ πολλοὶ Μαρωνῖται καὶ εἰς τὴν Βηρυτὸν καὶ τὴν Τρίπολιν· ἀλλ' ἡ περιοχὴ, ὅπου οἱ πλεῖστοι τῶν Μαρωνιτῶν διατρίβουσι, καλεῖται Κεσρουάν. Αὕτη ἐκτείνεται κατὰ τὴν ῥάχιν τοῦ Λιβάνου ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἐλ Κέλπ (τοῦ ἀρχαίου Λύκου), ὅστις χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν 12 μίλια πρὸς ἄρκτον τῆς Βηρυτοῦ, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἐλ Κεβίρ, ὅστις χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἄρκτον τῆς Τριπόλεως, πλησίον τῆς νήσου Ρουὰδ, τῆς ἀρχαίας Ἀράδου. Συνορεύουσι δὲ οἱ Μαρωνῖται κατὰ τὴν πλευρὰν ταύτην μὲ τοὺς Ἀνσαιρηθας, οἵτινες ἐκτείνονται πρὸς βορρᾶν κατὰ τὴν Λατάκειαν, καὶ τοὺς Ἰσμαηλῆδας, οἵτινες κατοικοῦσιν ἐνδότερῳ παρὰ τὰς ὄχνας τοῦ Ὀρόντου. Πρὸς ἀνατολὰς ἔχουσι γείτονας τοὺς Μεταουαλῆδας, φυλὴν ἀνεξαρτήτων Μουσουλμάνων, τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀλῆ, οἵτινες ἄρχονται ὑπὸ ἰδίου αὐτῶν Ἐμίρου, καὶ κατέχουσι τὴν περιοχὴν Βααλθεκ καὶ μέρος τοῦ Ἀντιλιβάνου· κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν συνορεύουσι μὲ τὴν περιοχὴν τῶν Δρούσων.

Ὁ κληρὸς τῶν Μαρωνιτῶν εἶναι πολυἀριθμὸς· ὡς δὲ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, οἱ ἔργαμοι συγχωροῦνται νὰ ἱερατεύωσι, καὶ οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐκκλησιῶν εἶναι γενικῶς τοιοῦτοι· οἱ δὲ ἱερομόναχοι, οἵτινες λέγεται ὅτι συμποσοῦνται εἰς 20,000, καὶ εἶναι διανεμημένοι εἰς περίπου 200 μοναστήρια, ἀκολουθοῦσι τοὺς κανόνας τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου. Ἐπαινοῦνται δὲ οἱ μοναχοὶ οὗτοι ὡς μὴ ἐν ἀργίᾳ τὸν ἄρτον αὐτῶν ἐσθίωντες, διότι καλλιεργοῦσι τὴν γῆν τῶν μοναστηρίων, καὶ ζῶσιν ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς. Ἐκάστη μονὴ εἶναι γεωργικὴν κατάστημα. Ὑπόκεινται δὲ τὰ μοναστήρια εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἐπισκόπων, ἐξ ὧν εἰς ὑπάρχει ἐν ἐκάστῃ μεγάλῃ κώμῃ. Ὁ σύλλογος τῶν Ἐπισκόπων ἐκλέγει τὸν Πατριάρχην, ὅστις ἐπικυροῦται ὑπὸ τοῦ Πάπα, καὶ ὅστις διατρίβει εἰς τὸ μοναστήριον Κανοβὶν, ἐν κοιλάδι τοῦ Λιβάνου, νοτιοανατολικῶς τῆς Τριπόλεως, ὅπου εὐρίσκεται καὶ τυπογραφεῖον ἐκδίδον στοιχειώδη βιβλία πρὸς χρῆσιν τῶν Μαρωνιτῶν παιδῶν. Οὐ μακρὰν τοῦ Κανοβὶν κεῖται ἡ κωμόπολις